

1. Σε όλα σχεδόν τα βιβλία σας οι ιστορίες σας δεν έχουν ποτέ μόνο ένα ή δυο ήρωες. Υπάρχουν πολλοί. Θέλετε να μας μιλήσετε γι' αυτό;

Πιστεύω πως οι μονοσήμαντες και ολιγοπρόσωπες ιστορίες αφορούν περισσότερο άλλες μορφές γραπτού λόγου, διηγήματα για παράδειγμα. Το μυθιστόρημα είναι μεγαλύτερης έκτασης και για να μπορέσει ο συγγραφέας να απλώσει χρονικά την ιστορία του χρειάζεται περισσότερα πρόσωπα. Έτσι σε ένα μυθιστόρημα μου θα ‘περπατήσω’ τους αναγνώστες από τη μια δεκαετία στην άλλη με πρόσωπα που στήνω αποκλειστικά για να εκφράσω την κουλτούρα και τον χαρακτήρα της κάθε εποχής. Τεχνικά είναι πολύ εύκολο να πάρεις τρία ή πέντε πρόσωπα και να διανύσεις μια χρονική περίοδο, αλλά μία μόνο. Στα δικά μου βιβλία δεν υπάρχει ο αριθμός ένα, μου αρέσει να γράφω παλιές ιστορίες και να ακολουθώ τους ήρωες να μεγαλώνουν, να ωριμάζουν και να δίνουν την θέση τους στους επόμενους.

2. Πώς από τα Οικονομικά, τη Διαφήμιση και το Σχεδιασμό εντύπων τελικά σας κέρδισε η συγγραφή;

Δεν θέλησα ποτέ να έχει καμία σχέση το ένα με το άλλο και γιατί όσο καιρό εργαζόμουν για βιοπορισμό, ούτε μου περνούσε από το μυαλό να εκδώσω. Άλλο πράγμα το ένα κι άλλο το άλλο, σύμφωνα πάντα με τη δική μου θεώρηση των πραγμάτων. Πάντοτε έγραφα, από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου γράφω, όμως για μένα ‘συγγραφέας’ δεν σημαίνει ότι ασκώ επάγγελμα. Το γράψιμο είναι δόσιμο και μάλιστα ολοκληρωτικό. Προσωπικά παραιτήθηκα από τη δουλειά μου πριν επτά χρόνια για να αφοσιωθώ ψυχή τε και σώματι στα βιβλία μου.

3. Πώς εμπνευστήκατε τη Νάντια και τι σας ενώνει με την ηρωίδα;

Να ξεκινήσω από το τέλος. Με την ηρωίδα με συνδέει η μελαγχολία που κουβαλά. Βρήκα πολλά στοιχεία ευαισθησίας στην Νάντια που με εκφράζουν απόλυτα. Εμπνεύστηκα την Σμαράγδα, η Νάντια μου προέκυψε στην πορεία. Μπορεί να ταυτίζονται αυτές οι δυο υπάρξεις, όμως δίνω ξεχωριστό χαρακτήρα στην κάθε μια τους. Δεν είναι όμοιες κι ας είναι το ίδιο πρόσωπο. Με ταλαιπώρησε συγγραφικά αυτός ο διαχωρισμός, όμως ήθελα ο αναγνώστης να αγαπήσει την κάθε μια για άλλους λόγους και στο τέλος να τις λατρεύει σαν ένα πρόσωπο. Η ιδέα ήταν να περιγράψω τον βομβαρδισμό του Πειραιά από τους συμμάχους, πράγμα πρωτοφανές στα χρονικά, και μέσα στην ερειπωμένη πόλη το μυαλό μου ‘έβλεπε’ να περπατά μόνο του ένα κοριτσάκι. Αυτή ήταν η αρχή της ιστορίας και έτσι ακριβώς ξεκινά και το βιβλίο. Όλα τα άλλα προέκυπταν σιγά σιγά.

4. Πέστε μας για τους αντήρωες... Τους χρησιμοποιείτε και γιατί;

Λατρεύω τους αντήρωες. Ενώ πάντα μοιάζουν να ‘παίζουν’ δεύτερο ρόλο, επί της ουσίας, χωρίς αυτούς δεν θα μπορούσε να υπάρξει ιστορία. Είναι αυτοί που

δημιουργούν τις υπερβάσεις, που βάζουν εμπόδια στους ήρωες ή που εμφανίζονται σαν ο από μηχανής θεός της αρχαίας τραγωδίας. Είναι πάντα κοντά στους ήρωες και λειτουργούν σαν άλλοθι για τους. Έτσι ο αναγνώστης τεχνικά κατευθύνεται να συγχωρεί και να δίνει άφεση στον ήρωα πολύ πιο εύκολα. Οι αντιήρωες είναι λυτρωτικοί για κάθε συγγραφέα αφού τον διευκολύνουν να πλέξει τον μύθο, έχοντας τους πάντα στην άκρη του μυαλού του σαν παρακαταθήκη .

5. Το συγκεκριμένο βιβλίο ‘Σμαράγδι στη βροχή», έχει στοιχεία πραγματικότητας ή είναι καθαρή μυθοπλασία;

Όλα τα ιστορικά και πολιτισμικά στοιχεία που αναφέρονται στο βιβλίο είναι πραγματικά. Η έρευνα μου πέραν της βιβλιοθήκης Αθηνών, όπου βρήκα σπουδαία στοιχεία για τις δεκαετίες του 40, του 50 και του 60, που δεν έχω ζήσει, επεκτάθηκε και σε συγγραφείς όπως ο Χρηστάκης, που ηθογραφεί την παλιά Αθήνα και τις αστικές, λαϊκές και καθημερινές συνήθειες των Αθηναίων, ο Πετρόπουλος για το ρεμπέτικο και τους παλιούς ρεμπέτες, ο Πειραιώτης λογοτέχνης Γιάννης Χατζημανωλάκης για τον βομβαρδισμό, αλλά και πολλά άλλα στοιχεία για τον παλιό Πειραιά και τέλος ο Γιώργος Ιωάννου για την παλιά Θεσσαλονίκη. Η ιστορία όμως του βιβλίου είναι προϊόν καθαρής μυθοπλασίας.

6. Τι γνώμη έχετε για την αληθινή αγάπη, στις μέρες που διανύουμε. Υπάρχει άραγε ακόμα;

Η αληθινή αγάπη υπάρχει από γενέσεως κόσμου και θα υπάρχει εσαεί. Δεν επηρεάζεται από εξωτερικούς παράγοντες και αντέχει στο χρόνο. Μιλώ πάντα για την άδολη και ουσιαστική αγάπη, το συναίσθημα που ανυψώνει την ψυχή, που εξωραΐζει τη συνείδηση, που δεν ζητά ανταπόδοση και τιθασεύει οποιαδήποτε ωφελμιστική επιδίωξη. Πάντα αυτή την αγάπη την συνδέω με την καλοσύνη και την καθαρή ματιά. Δεν είναι εύκολο να την βρεις, ούτε να την ακολουθήσεις, έχει πολλές απαιτήσεις. Όμως υπάρχει και όποιοι την ζουν μπορούν να με καταλάβουν απόλυτα.

7. Μπορεί να υπάρξει αγάπη που να φθάνει μέχρι τα άκρα;

Εξαρτάται για ποια άκρα μιλάμε, ως το θάνατο, ας πούμε; Δεν ξέρω, νομίζω πως αυτό καταντά πολύ εγωιστικό. Περισσότερο εγωισμός μου μοιάζει παρά αγάπη. Η αγάπη είναι σιωπηλή και αντέχει στο χρόνο, στην απόσταση και στη σιωπή. Είναι ανώτερο συναίσθημα, δεν φθάνει ως τα άκρα γιατί δεν έχει άκρα.

Κυρία Δήμητρα Μποφυλάτου, σας ευχαριστώ πολύ για τις ερωτήσεις σας και σας εύχομαι προσωπική και επαγγελματική επιτυχία.

Με εκτίμηση

Άννα Γαλανού